

DIUMENGE DE PASQUA

JESÚS HA RESSUSCITAT

Xavier Melloni sj.

1. Abans encara de “molt d’hora al matí del primer dia de la setmana”

Tot i que les dones van anar molt d’hora al sepulcre, la resurrecció del Crist les precedí. Déu ens antecedeix sempre, però no ho sabem. Ens amoïnem i ens anticipem al que no ens podem avançar perquè és imprevisible. El temps de Déu no és el nostre temps. Ens precedeix, però no s’anticipa, no ve abans d’hora.

Per això, entre el divendres i el diumenge hi ha la llarga transició del dissabte, que no és un dia cronològic sinó un temps de l’ànima, un temps necessari per fer el dol i deixar que es completi un cicle abans de que comenci un de nou. El que irromp és quelcom inèdit, no la repetició una mica modificada del passat, no és la reedició del que ja sabem.

- *Tracto d’identificar les anticipacions que augmenten la meua ansietat, per deixar pas a la confiança en la iniciativa de Déu que em precedirà, molt probablement no de la manera que jo espero.*

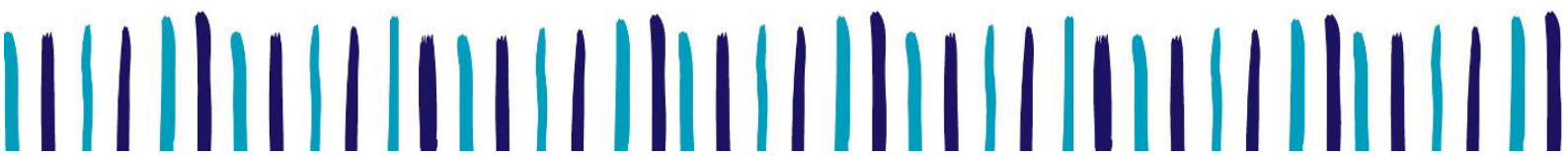
2. La tomba buida

Els evangelis situen l’anunci de la resurrecció en el mateix lloc on havien dipositat el cos de Jesús. Al mateix indret on han deixat la mort, és on irromp la Vida. El lloc que estava saturat d’angoixa, de tristor, d’absència, ara és buit. La pedra que ho impedia i que semblava impossible de moure, ha rodolat.

- *Identifiquem i mirem la(es) pedra(es) que barra(en) l’entrada de la cova del cor. Deixem que rodoli(n), deixem-la(es) anar perquè irrompi la presència de Jesús ressuscitat.*

La tomba esdevé matriu. La llavor ha mort i ara germina, però la forma de l’espiga no és la mateixa que la llavor. Això vol dir que tota tomba té vocació de matriu, que allò que mor és, al mateix temps, allò que neix. Que el sepulcre sigui tomba o matriu depèn de com ens disposem. Això és particularment aplicable en el moment que ens trobem col·lectivament.

L’anunci de Nova Vida se’ns fa a cada moment. El que va passar amb Jesús passa en tots, en tot, en tot moment. És la revelació del que està ocult als nostres ulls. També el que ara estem vivint amb la pandèmia té vocació de resurrecció, tot i que —en el procés de la pandèmia— encara estem més aviat en Divendres Sant. No podem avançar-nos al que encara no hem viscut, però sí disposar-nos al procés de transformació que està succeït simultàniament, encara que ara no ho podem percebre.

- *Entrem en la cova del cor no com un sepulcre sinó com en una matriu. Mirem com hi germina la llavor d'allò que pensàvem que era mort. Només mirem. En silenci.*

3. El reconeixement de la manifestació de Crist no és immediat

Però, en què consisteix la resurrecció de Jesús que anuncia la nostra pròpia resurrecció? El terme *resurrecció* és equívoc, perquè és la mateixa paraula que s'utilitza en la resurrecció de Llätzer. Llätzer torna a la mateixa vida, mentre que Jesús irromp des d'una nova dimensió de la Vida. Alguns teòlegs consideren que potser fora més adequat parlar de “*surrecció*” que de *re-surrecció*, per deixar clar que no és una repetició d'algun estat conegut, sinó la irrupció de Quelcom inèdit.

Per això en cap de les aparicions pasquals Jesús és reconegut, d'entrada. El confonen per un altre —Maria amb un hortolà (Jn 20); els deixebles d'Emmaús amb un foraster (Lc 23); quan van a pescar, amb un estrany que els parla des de la riba (Jn 21), etc.—.

Però, al final, tots acaben reconeixent-lo per la joia, el sentit i abundància que deixa en ells la irrupció de la seva Presència, que no és física sinó d'un altre ordre.

- *Tracto de reconèixer “aparicions” del Crist ressuscitat en moments cabdals de meua vida perquè em donin llum en aquesta situació present i en com s'ha fet present particularment en aquests darrers dies. M'aturo en elles per rebre tota la gràcia que hi emana i em dispo per a que continui manifestant-se.*

4. No és només el Crist *ressuscitat*, sinó el Crist *ressuscitant*

La resurrecció no és un “final feliç” després del malson de la Passió, sinó un *Començament* que amb prou feina albirem, com ens passa ara. Amb el *Sabbat* acaba el cicle de l'antiga creació i ara comença una nova creació. Diumenge prové de *Dominus*, “Senyor”, “Dia consagrat al Senyor” per rebre la força regeneradora que emana de la seva resurrecció. També el nostre món està a punt de començar un nou cicle i hauré d'estar atents per percebre com es manifesta.

Per això, més que parlar del Crist *ressuscitat* (en participi passat) hauríem de parlar del Crist *ressuscitant* (en gerundi present), perquè està actuant en tot moment, de manera que el que experimentem com a mort del món que coneixíem, sigui l'ocasió d'un canvi qualitatiu en tot el planeta.

Que els cinquanta dies de temps Pasqual que tenim pel davant ens serveixin per aprofundir en la força expansiva de la resurrecció del Crist, que silenciosa i amagadament està treballant enmig d'aquesta prova col·lectiva

- *Disposem-nos aquests dies sentir com la Vida resorgeix, de manera que quan reprendrem la vida ordinària després de la pandèmia, també nosaltres en ressorgim amb una disposició i qualitat diferents.*

